

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11691-11-11 פלונית נ' פלוני

1 באוגוסט 2021

לפני כבוד השופט טל חבקין, סגן נשיא

התובעת:

פלונית

ע"י ב"כ עו"ד אמיר אריק

נגד

הנתבעים:

1. פלוני

2. פלוני

3. פלונית

ע"י ב"כ עוה"ד עודד גיל ודורית שרי

פסק דין

(נוסח לפרסום)

זוהי תובענה לפיצוי על נזקים שנגרמו לתובעת ממעשי אינוס, מעשים מגונים ואיומים שביצע בה הנתבע 1 ("הנתבע") כשהייתה ילדה רכה בשנים (בת 4-5 לערך), בעת ששימש שמרטף עליה, והיה בן 14-15 לערך. נגד הנתבע הוגש כתב אישום בגין המעשים האמורים; הוא נמצא אשם בהם; נגזר דינו; וערעורו על הכרעת הדין נדחה. התובענה דן הוגשה כשבע שנים לאחר מכן, כשהתובעת הייתה בת 22, והיא מתנהלת כעשור. נוסף לנתבע, האחראי הישיר למעשים, נתבעים גם הוריו, הנתבעים 2-3 ("הנתבעים" או "ההורים") בטענה שלא מנעו את האירועים חרף חובתם לעשות כן. התיק הועבר לטיפול בתום שמיעת הראיות והגשת הסיכומים, לאחר שהמותב שדן בו במקור קבע שנבצר ממנו להמשיך בדיון.

כתבי הטענות

1. בכתב התביעה (שהוגש ביום XXX) נטען שבזמנים הרלוונטיים (אמצע שנות התשעים), התובעת והנתבעים 1-3 התגוררו בשכנות. כשהתובעת (ילדת XXX 1989) הייתה בת 3-4, ולאורך תקופה בת מספר שנים, כאשר הנתבע (יליד 1980) שימש כשמרטף עליה, ובמקרים רבים כשהייתה בדירת הנתבעים, הוא אנס אותה וביצע בה מעשים מגונים כמתואר בהכרעת הדין המצורפת לכתב התביעה (XXX). נטען כי המעשים בוצעו אגב התנגדות התובעת תוך שהיא צועקת והנתבע מאיים עליה לבל תספר להוריה. הנתבעים 2-3, הורי הנתבע, היו אפוטרופוסיו הטבעיים אשר עליהם הייתה מוטלת חובה לחנך ולטפל בבנם ולהשגיח עליו, ובכלל זה לעשות כל הנדרש כדי למנוע כל מעשה מסוכן שלו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11-11-11691 פלונית נ' פלוני

2. כתב התביעה מפרט את המעשים שבהם הורשע הנתבע לפי ממצאי הכרעת הדין: הנתבע היה מסיר את החיתול מגופה של התובעת, לעתים בעצמו ולעתים דרש ממנה לעשות זאת, ואז היה משכיבה על הרצפה או על המיטה, מפשיל מכנסיו ומחכך את אבר מינו באבר מינה עד כדי סיפוק מיני. במספר מקרים הוא החדיר את אבר מינו לאבר מינה של התובעת באופן שגרם לדימום. מעשים אלה בוצעו תחת כפייה, אגב שימוש בכוח, דיכוי ובניגוד לרצונה של התובעת, אשר ביקשה מהנתבע לחדול ממעשיו. הנתבע אף איים עליה שלא תספר על המעשים ונהג לסתום את פיה בידו בעת ביצועם. התובעת – בהיותה ילדה קטנה – נצרה את הסוד הנורא בלבה לאורך שנים, פחדה מלשתף את אמה או כל מבוגר אחראי במעשים שבוצעו בה, שכן הנתבע הזהיר אותה כי יפגע בה אם תעז לספר לאיש. רק בגיל 11, אחרי ששמעה ברדיו תכנית על אונס, סיפרה לדודתה על מעשי האינוס שעברה. בעקבות זאת נפתחה חקירה פלילית שבסופה הוגש כתב אישום נגד הנתבע.

3. הנתבע הואשם והורשע בעברות לפי סעיפים 345(א)(1), 345(א)(4), 345(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 – אינוס בכוח, אינומים, תוך ניצול מצב המונע התנגדות של קטינה בת למטה מגיל 16; ולפי סעיף 348(ב) בצירוף הסעיפים האמורים – מעשה מגונה בקטינה בכוח, באינומים, במצב המונע התנגדות. הנתבע נשא בעונש מאסר בפועל בן שנתיים ושוחרר.

4. נטען כי פחדיה של התובעת מהנתבע היו כה גדולים עד שביקשה לעבור לגור בפנימייה, הרחק מביתה ומבית הנתבעים. רק עקב מעבר לפנימייה הסתיימו המעשים הנוראיים שעברה מצדו של הנתבע. התובעת שבה ללמוד בבית הספר קרוב לביתה לאחר שהנתבעים עברו דירה ולא גרו עמה בשכנות יותר.

5. בכתב התביעה נטען כי הנתבע חב כלפי התובעת בגין המעשים שהורשע ובהם עוולות התקיפה, הפרת הוראות חוק העונשין שבהן הורשע, הפרת חובת הנאמנות ורשלנות. כלפי הנתבעים, הורי הנתבע, נטען כי הם אחראים למעשי הזוועה שבוצעו בתובעת בדירתם כמחזיקים במקרקעין. הם ידעו או שהיה עליהם לדעת על המעשים שביצע הנתבע בתובעת. הם לא מנעו אותם ועצמו את עיניהם, ולכן חבים עם הנתבע ביחד ולחוד. הם הפרו את חובתם לחנך את הנתבע, לטפל בבנם ולהשגיח עליו, ולמנוע מעשה מסוכן שלו. הם כשלו בלימוד בנם את ערכי היסוד הבסיסיים ובכלל זה ערך כבוד האדם ושלמותו הפיזית והנפשית. הם לא עשו די לטיפול במצוקותיו הנפשיות שהובילוהו לביצוע המעשים. מאחר שהמעשים אירעו בדירתם, התובעת טענה כי הם התרשלו בכך שלא עשו די לקיום חובתם להתריע בפני הגורמים המתאימים ובפני הרשויות על מצב בנם, ובכך להגן על הציבור מפני התנהגותו. התרשלותם מחריפה לנוכח העובדה,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11691-11-11 פלונית נ' פלוני

כך נטען, שהנתבע חשף את אמו, הנתבעת 3 ("הנתבעת"), למעשי האינוס שביצע בתובעת. נטען כי הנתבעים תרמו ליצירת קרקע פורה לנתבע לבצע את זממו בתובעת.

6. לכתב התביעה צורפה חוות דעת של ד"ר אהובה רייס, מומחית רפואית בתחום הנפשי, אשר חיוותה דעתה כי התובעת סובלת מ-PTSD ו-Adjustment Disorder כתוצאה מהמעשים שביצע בה הנתבע. היא קבעה שהתובעת סבלה מנכות זמנית בדרגה 50% בשנים 2000-2007 לפי פרט 34 לתוספת לתקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה), התשס"ז-1956 ("תקנות המל"ל"), ומשנת 2008 ואילך נכות קבועה בדרגה 20% לפי פרט 34(ג) לתוספת לתקנות המל"ל. נתבעו נזקים מיוחדים כדלקמן: 200,000 ש"ח בגין אובדן השתכרות לעבר; 300,000 ש"ח בגין הוצאות רפואיות; 50,000 ש"ח בגין הוצאות נסיעה; 200,000 ש"ח בגין עזרת צד ג'. כמו כן נתבע נזק כללי.

7. בכתב הגנתם כפרו הנתבעים 1-3 בנטען בכתב התביעה ובאחריות הנתבעים 2-3 לאירועים. בכלל זה טען הנתבע כי לא ביצע את המעשים שבהם הורשע וביקש להביא ראיות לסתור את הכרעת הדין. ההורים טענו שלא ידעו מאום על המעשים המיוחסים לנתבע, ולא היו יכולים לדעת. הם עשו כל הנדרש מהם כהוריו של הנתבע ומעולם לא נתנו את ידם, אישור או אפשרו את המעשים. אף לא עצמו עיניהם. ממילא הוכחו הנזקים.

מהלך ההתדיינות (עיקרי הדברים)

8. ההתדיינות בתיק זה – שנדון לפני מותב אחר (כב' השופטת הבכירה י' הנג) – התנהלה כמעט עשור שנים. אין צורך לסקור את כל קורותיו, וניתן להסתפק בעיקרי הדברים.

9. התובעת נבדקה על ידי מומחה מטעם הנתבעים בתחום הנפש, ד"ר זיגמונד סנקוביסי, אשר קבע (ביום 11.11.2013) כי לא נותרה לה נכות נפשית כתוצאה ממעשי הנתבע.

10. לנוכח הפערים בין חוות הדעת מינה בית המשפט את ד"ר אדית מיטרני כמומחית מטעמו בתחום הנפש. זו חיוותה דעתה (ביום 18.9.2014) כי נותרה לתובעת נכות נפשית בדרגה 20% – מחציתם לפי פרט 34(ב)(2) לתוספת לתקנות המל"ל בגין הטראומה שמקורה בניצול המיני; ו-10% הנותרים בגין גורמים סביבתיים, התפתחותיים ותורשתיים שפירטה בחוות דעתה ואינם קשורים לאירועים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11-11-11691 פלונית נ' פלוני

11. נגד הנתבע 1 ניתן פסק דין בהיעדר התייצבות לדיון. בית המשפט קבע שלא הונחה תשתית מספקת ליתן פסק דין בהיעדר נגד נתבעים 2-3. פסק הדין בוטל לבקשת ההגנה תוך חיוב בהוצאות.

12. ביום 20.7.2015 הורה בית המשפט על הגשת ראיות בתצהירי עדות ראשית וקבע דיון הוכחות ליום 11.1.2016. התביעה לא הגישה את תצהירה במועד, אלא יומיים לפני הדיון בלא נטילת רשות. הנתבעים ביקשו לדחות את התביעה. בית המשפט לא נעתר, אך חייב את התובעת בהוצאות בסך של 3,000 ש"ח, ודחה את דיון ההוכחות.

13. ביום 26.9.2016 נחקרו המצהירים. בית המשפט הורה על הגשת סיכומים בכתב תוך 60 יום, וקבע מגבלה של 18 עמודים ברווח כפול. לאחר התדיינות נוספת הנוגעת לדוח החקירה הפרטית (שאין צורך לפרטה), ביום 28.8.2018 – כשנתיים מתום שמיעת הראיות – הורה בית המשפט שוב על הגשת סיכומים משאלה לא הוגשו. ביום 18.11.2018 ניתנה התראה מדוע שלא תימחק התביעה בהיעדר סיכומים. בית המשפט נעתר לארכה להגיש סיכומים עד ליום 10.1.2019. ביום 15.1.2019 נעתר בית המשפט לארכה נוספת להגשת סיכומים. הסיכומים שוב לא הוגשו. הנתבעים ביקשו שוב למחוק את התביעה. בית המשפט דחה את בקשתם ונתן מיוזמתו ארכה עד ליום 31.1.2019. גם במועד זה לא הוגשו סיכומים. ביום 1.2.2019 מחק בית המשפט את התביעה, לבקשת ההגנה. ביום 3.2.2019 הוגשו סיכומים בצירוף בקשה לביטול פסק הדין. בית המשפט נעתר לבקשה תוך חיוב התובעת בהוצאות (החלטה מיום 17.3.2019), אך הורה לה לערוך את סיכומיה מחדש מאחר שחרגו ממגבלת העמודים. בעקבות זאת הגישה התובעת (ביום 28.3.2019) "סיכומים מקוצרים" האוחזים 17 עמודים (ברוח קטן משורה וחצי), שאליהם צורפו "תוכן עניינים", "נספח חישובים" ו"נספח ציטוטים". בסך הכול אוחזים הסיכומים, כולל הנספחים, 45 עמודים במרווח קטן כאמור. הנתבעים עתרו בבקשה לעיון חוזר בהחלטה שביטלה את פסק הדין ולמתן אורכות להגיש את סיכומיהם. הבקשה לעיון חוזר נדחתה, וסיכומי הנתבעים הוגשו בסופו של דבר ביום 1.6.2020. סיכומי תשובה הוגשו ביום 1.8.2020, אף הם חורגים מההנחיות. לאחר מכן הוגשו בקשות הנוגעות לסיכומי הצדדים מאחר שלא עמדו בהנחיות ומסיבות אחרות. ביום 17.8.2020 הוגשה הסכמה דיונית הנוגעת לסיכומים, ולמיטב ההבנה הצדדים חזרו בהם מבקשות הנוגעות לעניין. ביום 17.8.2020 החליט בית המשפט כי בינתיים הוגשו סכומים בתיקים אחרים וכתיבת פסק הדין נדחתה. לאחר מכן הגישה התביעה טיעון נפרד בעניין ההוצאות. הנתבעים ביקשו למחוק אותו משום שהוגש בנפרד מהסיכומים.

14. לכתחילה הורה בית המשפט על שמיעת המשפט בדלתיים סגורות (החלטה מיום 7.11.2011). בהמשך הורה בית המשפט על פתיחת דלתיים ופרסום שמות הנתבעים (החלטה מיום

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11691-11-11 פלונית נ' פלוני

17.9.2013). לבסוף נתן בית המשפט לצדדים זכות טיעון באשר לפרסום פסק הדין ללא שם התובעת וללא פרטים מזהים (החלטה מיום 30.6.2020). הנתבעים עתרו שלא לפרסם את שמותיהם לנוכח חלופי הזמן והנזק הרב שהדבר יסב להם.

15. ביום 12.7.2021 נתן המותב שטיפל בתיק ושמע את הראיות (כב' השופטת הבכירה י' הניג) החלטה שלפיה בשל נסיבות אישיות ובריאותיות נבצר ממנו להמשיך לדון בתיק. על כן הוא הועבר לטיפול. למען הסדר הטוב, ניתנה לצדדים זכות טיעון בשאלה אם יש מניעה שפסק הדין יינתן על סמך החומר הקיים. במענה טענה התובעת כי מוטב שהמותב ששמע את הראיות ייתן את פסק הדין גם במחיר של עיכוב נוסף. מאחר שאפשרות זו אינה על הפרק עוד, החלטתי שפסק הדין יינתן על ידי. הנתבעים הסכימו לכך. יצוין כי תקנה 77 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018, שחלה בענייננו לפי תקנה 180(ג)(1) לאותן תקנות, קובעת: "נבצר משופט, מכל סיבה שהיא, לסיים את הדיון, רשאי שופט אחר להמשיך מן השלב שבו הפסיק קודמו". מאחר שתמה שמיעת הראיות והוגשו סיכומים, ואין טענה מטעם מי מהצדדים שדבר מה נותר פתוח, הרי שכל שנותר הוא לתת את פסק הדין, וכך אני עושה.

16. כאמור, הסיכומים שהוגשו מטעם התביעה חורגים משמעותית ממגבלת העמודים שקבע בית המשפט. ויודגש: בגדרי מגבלת עמודים שקובע בית המשפט או שקבועים בתקנות יש לכלול את כל הטקסט הנוגע לכתב בית הדין הרלוונטי, בהתאם לפורמט שקבע בית המשפט (בענייננו רוח כפול בין השורות) או שקבוע בתקנות בלא לנסות לעקוף את המגבלה בדרכים יצירתיות. כך, אין להוסיף תרשימים או נספחים שאינם חלק ממניין העמודים; אין לכווץ את הפונט, להוסיף הערות שוליים או הערות סיום, להקטין את המרווח בין השורות או את השוליים וכל כיוצא באלה (וראו ע"א 1533/21 פלונית נ' פלוני (25.5.2021)). כיום הדרך לערוך את כתבי הטענות מבחינת הצורה מעוגנת בהוראה מפורשת של מנהל בתי המשפט (הודעה בדבר הוראת מנהל בתי המשפט בדבר צורת מסמך ומבנהו לפי תקנות סדר הדין האזרחי, י"פ התשפ"א 4285 (חוברת מס' 9478 מיום 15.3.2021)) שהותקנה מכוח תקנה 31 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018. הוראה זו אומנם אינה חלה בענייננו משום שהסיכומים הוגשו לפני כניסת התקנות החדשות לתוקף, אולם בית המשפט הורה במפורש שהסיכומים לא יעלו על 18 עמודים ברווח כפול בין השורות. כזאת לא נעשה, אף לא בקירוב. אין מקום לגלות סובלנות כלפי הפרות בוטות של ההוראות אשר פוגעות בשוויון ומצריכות את בית המשפט לעסוק בעניינים טכניים המכלים את זמנו ללא הצדקה וגורמים לעיכוב בבירור. ואכן, סיכומי התביעה ארוכים יתר על המידה (לשון המעטה), משופעים בחזרות, וברור שהתביעה עשתה מלאכתה קלה ולא ניסתה לעמוד בהגבלה: "נספח הציטוטים" אינו כולל רק ציטוטים אלא גם פרשנות לאותם ציטוטים ואינו אלא חלק אינטגרלי מהסיכומים. לסיכומי התשובה צורפה "טבלה" עמוסת פרטים, אף זאת באופן שעוקף את מגבלת המקום. הוא הדין ביחס לנספח החישובים. התביעה עשתה במובן זה דין לעצמה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11691-11-11 פלונית נ' פלוני

שקלתי אם אין מקום להורות על השבת הסיכומים לצורך עריכה מחודשת תוך חיוב בהוצאות לאוצר המדינה. אולם בסופו של דבר, ולא בלי התלבטות, החלטתי שלא לעשות כן בשים לב לפרק הזמן שהתיק ממתין למתן פסק דין וכדי לסיים את הפרשה. להתנהלות זו יינתן משקל מסוים בפסיקת הוצאות המשפט.

דין והכרעה

17. בכל שאמור באחריות הנתבע, עיקר העובדות הדרושות להכרעה אינן שנויות במחלוקת. הכרעת הדין צורפה לכתב התביעה. הצדדים הסכימו שהאמור בהכרעת הדין מחייב לצורך הליך זה (עמ' 18, שו' 13-10 לפרוטוקול; עמ' 114, שו' 17-18). ממצאיה מחייבים כראיה לכאורה לאמיתות תוכנם ביחס לקביעות העובדתיות המופיעות בה (סעיף 42א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971). לא ניתנה לנתבע רשות להביא ראיות לסתור אותה ביחס לקביעות המתייחסות אליו (סעיף 42א(ג) לפקודת הראיות). אין לקבל אפוא את ניסיון ההגנה בסיכומיה לחזור בה מהסכמתה המפורשת ולטעון שממצאי הכרעת הדין אינם מחייבים. מאחר שנקודת המוצא, ובמקרה זה גם נקודת הסיום, היא שהנתבע ביצע את המעשים שהורשע בהם, המחלוקת היא ממוקדת למדי ונוגעת לשתי סוגיות עיקריות: האחת היא אחריות הנתבעים 2-3; ובאופן קונקרטי: אם ידעו או שהיה עליהם לדעת בזמן אמת על מעשי הנתבע; אם הייתה עליהם חובה לנקוט אמצעי זהירות למניעתם; ואם המעשים נמשכו לאחר שהנתבעת 3 גילתה שהנתבע "התחכך" בתובעת. על סמך התשתית העובדתית שתקבע בסוגיה זו תידרש הכרעה נורמטיבית בשאלה אם ההורים הפרו חובה כלשהי כלפי התובעת. סוגיה שנייה שיש לדון בה היא הנזק שנגרם לתובעת והפיצוי הנגזר ממנו.

18. נפתח אפוא בתשתית העובדתית, הנגזרת בראש ובראשונה ממצאי הכרעת הדין, אך גם ממה שאין בה וטעון הכרעה עובדתית על סמך חומר הראיות שהוגש בתיק זה.

ממצאי הכרעת הדין

19. הכרעת הדין, שנכתבה על ידי השופטת XXX, פתחה בסקירת כתב האישום, שבו נטען בעיקרו של דבר שהנתבע ביצע את העברות בשנים 1994-1995, בעת שהיה בן 14-15. אם התובעת ואם הנתבע היו שכנות וחברות קרובות, והנתבע שימש שמרטף לתובעת כאשר אמה נעדרה מהבית, ואף נפגש עם התובעת כשהצטרפה לאמה בביקוריה אצל אמו. בשל היותו שמרטף, כאשר הייתה התובעת בביתו, היה הנתבע מבצע בה מעשים מגונים לשם גירוי וסיפוק מיניים. עוד נטען כי במספר הזדמנויות החדיר הנתבע את אבר מינו לאבר מינה של התובעת עד זוב דם. הנתבע הכאיב לה על אף שהתנגדה וביקשה ממנו לחדול, סתם את פיה בידו כדי שצעקותיה לא תישמענה ואף איים עליה לבל תספר לאיש את אשר ארע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11691-11-11 פלונית נ' פלוני

20. לכתחילה כפר הנתבע במיוחס לו, אך בהמשך ההליך הצהיר כי אין ויכוח לגבי המעשים המגונים. הוויכוח יתמקד בעניין האונס. בית המשפט מיקד אפוא את המחלוקת בשאלה אם היה אונס, קרי: אם הייתה חדירה של אבר מינו של הנתבע לאבר מינה של התובעת. כמו כן שנויה במחלוקת תדירות המעשים המגונים שהנתבע ביצע והודה בהם.

21. בית המשפט המחוזי סקר בהרחבה את חומר הראיות שהוצג לו וקבע כדלקמן: אמה של התובעת התלוננה במשטרה ביום 22.8.2000 בעקבות עדות כבושה של התובעת. לאחר מכן סקר בית המשפט את עדות אם התובעת, אשר העידה כי XXX. היא ראתה את הנתבע יוצא מחדרו יום אחד כשחולצתו רטובה, היא צעקה עליו, התובעת לא הודתה, והאם הבינה XXX ואז נזפה בו אולם לא ראתה לנכון להגיד למשטרה כי לא חשבה שזה עניין חמור עד כדי כך (עמ' XXX להכרעת הדין. XXX). אמה של התובעת העידה בדבר המקרה שעורר את חשדה: היא הייתה בבית הנתבע, כי אמו הזמינה אותה לדירתה לשתות קפה, שכן היו שכנות שהתגוררו דלת מול דלת. הנתבע קרא לתובעת לשחק עמו במחשב בחדרו וכעבור "איזה רבע שעה" ראתה אותו אם התובעת "XXX" (XXX). לשאלה מדוע לא פנתה למשטרה השיבה האם: "XXX" (עמ' 124). בית המשפט המחוזי מתח ביקורת על התנהלות אם התובעת בקבעו (XXX):

XXX

22. בית המשפט הוסיף שגם התנהגות אמו של הנתבע תמוהה בקבעו כי מערכת היחסים שלה עם אם התובעת הייתה ידידותית. הן היו שכנות קרובות זו לזו, הרבו לשבת לשתות קפה זו בדירתה של זו, וכאשר אמה של התובעת נזפה בנתבע והוא בכה ולדברי אמו שאלה אותו מה קרה, הנתבע העיד: "XXX" (XXX).

23. לאחר החשיפה התובעת סיפרה לאמה "כל פעם קצת" בדבר מעשיו של הנתבע: היא סיפרה שהיה סוחב אותה לחדר, מוריד לה את הטיטול ושוכב עליה. "XXX". "XXX". "XXX" (XXX).

24. בהמשך סקר בית המשפט את עדות חוקרת הילדים; את דברי התובעת בשיחותיה עמה; ואת סרטוני החקירה. בית המשפט קבע כי עדות חוקרת הילדים מהימנה; סקר את חוות דעת המומחים הרפואיים; העדיף את חוות דעתו של מומחה המאשימה אשר קבע שהייתה חדירה לאבר המין של התובעת, אך לא פעמים רבות. בית המשפט קבע (XXX):

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11-11-11691 פלונית נ' פלוני

XXX

25. בית המשפט מצא שמקיימת דרישת הסיוע לצורך הרשעת הנתבע בעברות שיוחסו לו, והרשיעו בהן.

26. השופט XXX, XXX, הסכים להכרעת הדין, אך הוסיף כי אין הוא סבור שעל אמה של התובעת מוטלת אחריות כלשהי "XXX", גם לא בעצימת עיניים. השופטת XXX הסכימה להכרעת הדין של השופטת XXX.

27. על הנתבע נגזר עונש של חמש שנות מאסר, מתוכן שלוש לריצוי בפועל והיתר על תנאי. כמו כן הוטל על הנתבע צו מבחן שלפיו יהא נתון בפיקוח קצין מבחן למשך שנה אחת מעת שחרורו ממאסר. הנתבע אף חויב בתשלום פיצוי בסך 30,000 ש"ח לתובעת.

28. ערעור של הנתבע על הכרעת הדין נדחה, אך ערעורו על חומרת העונש התקבל באופן שתחת שלוש שנות מאסר בפועל נגזרו עליו שנתיים לריצוי בפועל והיתר על תנאי (XXX).

29. הכרעת הדין כוללת אפוא ממצאים פוזיטיביים על כך שהנאשם ביצע את המעשים שיוחסו לו; וכן ממצאים מסוימים, דלים, בדבר התנהגות אם התובעת ואם הנתבע. היא אינה כוללת ממצא בשאלה אם המעשים נמשכו לאחר אותו מקרה שבו גילתה הנתבעת 3 שהנתבע "התחכך" בתובעת (שיכונה להלן: "אירוע הגילוי").

30. בהקשר זה טוענת התובעת שיש להסיק מדברי בית המשפט המחוזי שלפיהם [פראפרזה: אם התובעת אחראית לפחות בעצימת עיניים (להמשך האירועים) (XXX) שהמעשים המשיכו להתרחש גם לאחר המקרה שבעקבותיו הנתבע גילה לאמו ש"התחכך" בתובעת ואמה כעסה עליו (אירוע הגילוי). איני סבור שיש להסיק מדברים אלה של בית המשפט המחוזי את שהתביעה מבקשת ללמוד מהם. בית המשפט המחוזי הוסיף וציין בהקשר זה: "XXX" (XXX). כלומר, בית המשפט המחוזי הבהיר שאין הוא נדרש לקבוע ממצאים כלשהם לגבי אמה של התובעת, והדברים נאמרים רק ביחס לתרומתם לבחינת מהימנות עדותה של התובעת-המתלוננת. השופט XXX אף הביע דעתו במפורש שאין מקום לקבוע שאם התובעת אחראית במידה כלשהי.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11-11-11691 פלונית נ' פלוני

31. הנה כי כן, בית המשפט המחוזי לא דן, וממילא לא הכריע, בשאלה אם המעשים נמשכו לאחר אירוע הגילוי, ובאופן כללי לא הכריע מתי בדיוק הם בוצעו. הדברים מקבלים משנה תוקף כשמבוקש להסיק מאותן שתי שורות ממצא המשמש לחובת הנתבעת 3, שעה שהם נאמרו ביחס לאם התובעת ובקשר להתנהלותה.

32. סיכומה של נקודה זו: בשאלה אם מעשי הנתבע המשיכו לאחר אירוע הגילוי הכרעת הדין אינה מהווה ראיה לכאורה משום שאין בה ממצא לגבי פלוגתה זו. המשמעות היא שהנטל להוכיח שאירעו מעשים נוספים לאחר אירוע הגילוי מוטל על התביעה מהחל ועד כלה. שאלה זו משליכה ישירות על התשתית העובדתית הדרושה לביסוס אחריות של הורי הנתבע.

אחריות הנתבע 1

33. אחריות הנתבע 1 למעשים שביצע בתובעת לא יכולה להיות שנויה במחלוקת. הנתבע הודה שתקף את התובעת, איים עליה וביצע בה מעשים מגונים. הוא הורשע גם בעברת אינוס, שבה לא הודה. האכסניה המשפטית האזרחית לחיובו בפיצויה נשענת על עוולות מצטברות ובהן תקיפה, הפרת חובות חקוקות ורשלנות. הדברים ברורים ואינם טעונים הרחבה. הנתבע חב אפוא לפצות את התובעת בגין הנזק שנגרם לה כתוצאה ממעשיו.

מודעות הנתבעים 2-3 למעשי הנתבע: התשתית הראייתית

34. התובעת טוענת בתצהירה שהמעשים בוצעו בין השנים 1994-1995, כשהייתה בת 4-5 שנים (סעיפים 2, 6.5). בסעיף 17 לתצהיר היא טענה כי "המעשים התמשכו לאורך תקופה של שנתיים – שלוש". בסעיפים 13 ו-14 לתצהיר היא טענה שהנתבע סיפר לנתבעת 3 על הדברים שהוא עשה לה; ושהורי הנתבע ידעו שהבן שלהם עושה בה מעשים מגונים כשהדברים קרו בפועל. בגיל XXX היא עברה לפנימייה, ושבה לאחר שהנתבע ומשפחתו עברו דירה.

35. התובעת נשאלה בחקירתה אם נכון שהמעשים פסקו לאחר אירוע הגילוי (עמ' 36 לפרוטוקול). היא השיבה בכנות שלא ידעה שהייתה "חשיפה", קרי: שאמה התרתה בנתבע שיחדל (ראו גם עמ' 40, שו' 10-11). על כן היא העידה: "אז זהו, שאני לא יודע איפה, איך לשים את האצבע על הדבר הזה כי, כי אני יודעת שזה היה, היה אירועים, כי אני לא זוכרת סיטואציות בכל מיני מקומות, אבל,"; ובית המשפט שאל: "אבל את לא יודעת להגיד, לענות מתי זה נגמר?". והתובעת השיבה: "בדיוק" (עמ' 38 לפרוטוקול). בחקירה החוזרת נשאלה התובעת אם היו אירועים נוספים שבהם הנתבעת 3 הייתה נוכחת בדירה, והשיבה: "אני זוכרת אירועים, אני לא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11691-11-11 פלונית נ' פלוני

זוכרת להצביע אם זה היה אחרי האירוע הזה אבל שהאמא הייתה בדירה [בעת המעשים] " (עמ' 63, שו' 8-12).

36. בעוד שהתובעת לא זכרה אם היו מעשים נוספים של הנתבע לאחר אירוע הגילוי (אירוע ה"חשיפה", כלשונה), הנתבעים 1 ו-3 גרסו שהמעשים פסקו לאחר מכן. הנתבעת 3 תיארה את אירוע הגילוי כדלקמן: "[...] יום אחד חזרתי הביתה ואני רואה אותו בוכה בחדרו. 'מדוע אתה בוכה?'. דובבתי אותו וזה לקח המון זמן. הוא בא ואמר ש[אם התובעת] הרימה לו טלפון וכעסה עליו. 'מדוע היא כעסה עלייך? מה עשית?', אז הוא אומר 'לא יודע, בסך הכל התחככתי בה. לא עשיתי מעבר לזה שום דבר' [...] השעה הייתה מאוחרת. לא רציתי לדפוק לשכנה בדלת ולראות מה קורה. אמרתי רגע נחכה למחרת, מה יקרה, אבל הבעיה שלמחרת, כשבאתי מהעבודה בשעות הצהריים, האימא נכנסה עם הבת כרגיל כאילו שלא קרה כלום אז מזה הסקתי אני מסקנה שלא קרה פה כלום, אבל ברגע ש[הנתבע] אמר לי שהתחכך בה וזה, אמרתי 'יותר אתה לא שומר על הילדה' וזהו" (עמ' 72 לפרוטוקול). הנתבעת 3 נשאלה על ידי בית המשפט: "וזאת הייתה הפעם האחרונה שהוא שמר עליה?", והנתבעת 3 השיבה: "כן" (שם, בשו' 12-13). הנתבעת 3 דבקה בגרסתה שהנתבע סיפר לה שהתחכך בתובעת ולא מעבר לכך (ראו עמ' 90-92), ושבה והעידה כי "ברגע שהוא אמר שהיא כעסה אז אמרתי זהו, אני לא רוצה" (עמ' 93, שו' 19); "שלא יסתבך יותר איתם, זה הכל" (שו' 30); "כי לא, לא רציתי להסתבך עם המשפחה הזו יותר. כי אם באים אליו ואולי העלילו עליו אז אני לא רוצה שיעשה לה בייביסיטר" (עמ' 90, שו' 24-25).

37. הנתבע טען כי מאז אירוע הגילוי אמו אסרה עליו להיות במגע כלשהו עם התובעת (סעיפים 13 ו-15 לתצהירו). בעדותו תיאר את אירוע הגילוי כך (עמ' 118 לפרוטוקול):

בסופו של דבר, אימא שלה, [...], התקשרה אליי, התקשרה לבית שלי. [...] לבית של ההורים שלי, ושאלה "ההורים בבית?", אמרתי לה "לא, ההורים שלי לא בבית", ואז היא אמרה "XXX", אני יודעת מה אתה עושה עם הבת שלי ואני מבקשת ממך שתעצור את זה". בזה הסתיימה השיחה, בסופו של דבר. ההורים שלי חזרו באותו ערב מXXX. אני הייתי בחדר שלי, בכיתי. אימא שלי, אחרי הרבה זמן, הצליחה כן קצת לדובב אותי ולשאול אותי "מה, מה קרה? למה אתה בוכה?", וסיפרתי לה את מה שסיפרתי לה. אמרתי לה "[אם התובעת] התקשרה אליי, אמרה לי 'אני יודעת מה אתה עושה עם הבת שלי ואני דורשת ממך שתפסיק לעשות את זה', וסיפרתי לאימא שלי שהתחככתי. היא שאלה 'מה עשית?', אמרתי לה 'התחככתי בה' ובזה בעצם הסתיימה כל השיחה הזאת.

38. הנתבע העיד שהאירוע הזה זעזע אותו והיה טראומטי עבורו (עמ' 119 לפרוטוקול). הוא לא נשאל אם המעשים נמשכו לאחר אירוע הגילוי, קרי: לא עומת עם הגרסה שטען בתצהירו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11691-11-11 פלוגית נ' פלוני

39. הנתבע אישר שלאחר אירוע הגילוי הוא המשיך לפגוש בתובעת: אמה והיא המשיכו לבקר בדירתם באופן יומיומי, לרבות למחרת יום האירוע. התובעת ואמה השתתפו באירועים משפחתיים של משפחת הנתבע ובאו לבקר את אותם בדירה שאליה הם עברו לאחר מכן. בשמחות הם ישבו ליד אותו השולחן (סעיף 14 לתצהירו).

40. המסקנה הראייתית העולה מן האמור היא שבעוד שהתובעת העידה בהגינותה שאין היא זוכרת אם היו מעשים כלשהם מצד הנתבע לאחר אירוע הגילוי, שכן על קרות אירוע הגילוי – העובדה שאמה טלפנה לנתבע והתרתה בו שיחדל ממעשיו – כלל לא ידעה בזמן אמת, הנתבע ואמו העידו שלאחר אירוע הגילוי נאסר על הנתבע לשמור על התובעת, וכך אכן היה. אומנם אין חולק שהנתבע והתובעת נמצאו יחד באותו המקום באירועים לאחר מכן, לרבות למחרת אירוע הגילוי עצמו, כשאמה של התובעת באה עם התובעת לדירת הנתבעים. ברם אין ראיה שהנתבע המשיך במעשיו כלפי התובעת: שפנה אליה, איים עליה או התקרב אליה. לא הונחה תשתית עובדתית התומכת בטענה זו. תשתית זו אינה קיימת בהכרעת הדין, והיא לא בוססה כל צורכה בחומר הראיות.

41. סביר שהתובעת אכן חששה מהנתבע גם לאחר שהאירועים פסקו, שכן איים עליה קודם לכן שלא תספר, והיא כנראה המשיכה לראותו לנוכח יחסי השכנות ובמפגשים משותפים בין המשפחות למצער עד שעזבה לפנימייה. ממצא כזה עולה לכאורה גם מעדותה של אם התובעת בהליך הפלילי. ואולם, לא הונחה תשתית עובדתית לכך שהנתבע המשיך לעוול כלפי התובעת במעשים לאחר אירוע הגילוי.

42. לסיכום נקודה זו: בעוד שהוכח שהנתבע ביצע את המעשים המיוחסים לו, ושאמו של הנתבע גילתה שהוא התחכך בתובעת ואמה התרתה בו שיחדל מכך, לא עלה בידי התביעה להוכיח שהמעשים נמשכו לאחר אירוע הגילוי. התובעת לא ידעה על אירוע הגילוי בזמן אמת. אם התובעת לא זומנה להעיד, ואילו הנתבעים 1 ו-3 העידו שלאחר אירוע הגילוי נאסר על הנתבע לבוא במגע עם התובעת. לא הוכח אפוא שהיה מגע ישיר – לרבות מעשה כלשהו או איום – בין הנתבע לתובעת לאחר אירוע הגילוי. על רקע תשתית נורמטיבית זו יש לבחון את אחריות הנתבעים לנזק שנגרם לתובעת כתוצאה ממעשי הנתבע. לכך אפנה עתה.

אחריות הנתבעים 2-3 למעשי הנתבע: דיון נורמטיבי

43. העולה הרלוונטית לחיוב הנתבעים 2-3 היא עוולת הרשלנות. באופן ממוקד יש לבחון אם הפרו נתבעים 2-3 את חובת הזהירות הקונקרטית כלפי התובעת למנוע מעשים עברייניים שביצע

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11691-11-11 פלונית נ' פלוני

בה בנם-הנתבע, לרבות מעשה אחד שהוכח כי בוצע בדירת הנתבעים (המעשה שהוביל לאירוע הגילוי).

44. בפסק הדין בעניין **ולעס** (ע"א 3510/99 **ולעס נ' אגד** – **אגודה שיתופית לתחבורה בישראל**, פ"ד נה(5) 826 (2001)) דן בית המשפט העליון בשאלה אימתי ראוי להטיל אחריות ברשלנות בגין הפרת החובה לנקוט אמצעים למניעת מעשה עברייני. השופט (כתארו אז) א' ריבלין ציין כי "מעשי פשע עשויים להתרחש – ואכן מתרחשים – כמעט בכל מקום ובכל זמן, ועל-כן במובן מסוים הם תמיד 'ניתנים לצפייה' במובן הטכני" (שם, בעמ' 841). השאלה אם אירוע הוא בר צפייה קשורה בטבורה באופי המידע שמצוי ברשות הנתבע בדבר טבעם ושכיחות התממשותם של הסיכונים מהסוג העומד על הפרק. היעדר מידע מקשה על המזיק בכוח לגבש החלטה מושכלת ורציונלית לפני מעשה (*ex ante*), ואיסוף המידע והבאתו בחשבון כרוך בעלויות. ד"ר גיא שני טוען כי מבחן הצפיות מביא לידי ביטוי את השיקול של עלויות מידע כחלק מן התחשיב הכולל של עוולת הרשלנות. לדבריו:

"מבחן הצפיות מאתר את הסיכונים שתוחלתם גבוהה דיה – סיכונים שאינם בגדר אפשרות רחוקה מדי – ובהתאם לסיכונים אלה מעוצב סטנדרט הזהירות. כאשר מתממש סיכון שאינו צפוי (כלומר שלא היה יעיל לראותו מראש), הטלת אחריות על המזיק כתמריץ היא מיותרת (שהרי ממילא המזיק אינו מביא סיכון זה בחשבון כשהוא מכלכל את צעדיו) והיא גם כרוכה במחירים כגון עלויות התדיינות ואכיפה או אפשרות של הרתעת יתר. בהתאם לכך, כאשר מוגשת תביעה בגין אי-מניעת פשע, הרי ככל שהאירוע הפלילי הוא מחריד ולא שגרתי כך שהתחשבות בו (ובסיכונים קיצוניים אחרים) כרוכה בעלויות מידע גבוהות מאוד, הנטייה תהיה לקבוע שהאירוע לא היה צפוי. לעומת זאת ככל שהאירוע הפלילי מכוון כסיכון בולט, אופייני או חוזר ונשנה, הנטייה תהיה להכיר בצפיותו" (גיא שני "אחריות נזיקית בגין אי-מניעת פשע: חובתו של בעל עסק למנוע מעשה פלילי של צד שלישי" **מחקרי משפט** כט 237, 262 (2013) ("שני")).

45. לנוכח הקושי לקבוע איזה סיכון הוא צפוי מבחינת היכולת לחזותו מראש כשמדובר במעשה עברייני, במקרים המתאימים מועתק מרכז הכובד של יסוד החובה משאלת הצפיות הטכנית לשאלת הצפיות הנורמטיבית – דהיינו לבחינת שיקולי המדיניות בשאלה אם ראוי להטיל חבות ברשלנות בהנחה שהנתבע התרשל. שאלה זו זהה באופייה לדרישות "השכנות", "הרעות" או "הקרבה" המוכרות מן המשפט האנגלו-אמריקני, אשר אין קשר ביניהן לבין היכולת לחזות מראש את התממשות הסיכון (ישראל גלעד "על יסודותיה של עוולת הרשלנות במשפט הנזיקין הישראלי" **עיוני משפט** יד 319, 330 (1989)). שאלת הצפיות הנורמטיבית תיבחן בין היתר על יסוד השיקולים האלה:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11691-11-11 פלונית נ' פלוני

"האם היה הנתבע מודע להתרחשות הקרבה של המעשה העברייני (בהקשר זה יש לבחון לא רק את הספונטניות והפתאומיות של המעשה העברייני עצמו, אלא גם את התנהגותו של העברייני עובר למעשה); האם התרחשו בעבר במקום האירוע אירועים דומים; האם שכיחים באותה סביבה מעשים פליליים; האם המעשה העברייני שארע הינו מעשה שגרתי או שמא היה חריג באופיו; האם היה הנתבע בעל השליטה והפיקוח על העברייני או על מקום הביצוע; האם, בהתחשב במהות היחסים בין בעלי-הדין, היה התובע יכול להסתמך באופן סביר על כך שהנתבע ינקוט אמצעי זהירות סבירים לשמירת ביטחונו מפני עבריינים; [...] האם ניתן ללמוד על קיומה של החובה מכלל הנסיבות האחרות של המקרה. משנשקלו כל אלה, ייבחנו בנסיבות המתאימות גם שיקולים של מדיניות ציבורית אשר בגינם עשוי בית-המשפט להימנע מלקבוע כי בין הצדדים קיימת חובת זהירות [...]". (עניין ולעס, בעמ' 842-843).

46. כשמדובר בהתרשלות של מעוול אחד אשר הכשירה את הקרקע לקיומו של מעשה עברייני שבוצע בידי מעוול אחר, מבחן הצפיות כמוהו כסטנדרט המבקש לתחום את הקו בין אותם סיכונים נדירים, חריגים ויוצאי דופן – *Sizemore v. The Montana Power Co.*, 246 Mont. 37, 46 (1990) – שאין להביאם בחשבון במהלך הפעילות ולכן אין מקום להטיל חובה לנקוט אמצעי זהירות למניעתם, לבין סיכונים שיש מקום להטיל חובה לנקוט אמצעים למניעתם. מקרים מן הסוג הראשון הם כאלה שבהם המעשה העברייני שביצע המעוול השני היה בגדר סיכון תיאורטי שההסתברות להתממשותו הייתה קטנה ביותר, וכשהנוק שנגרם ממנו מתאפיין בחוסר הלימה בולט בין מידת האשם שדבק במעוול הראשון לבין מידת האשם שדבק במעוול האחר (שני, בעמ' 258-260). דוגמה להתממשות סיכון בלתי צפוי נדונה בע"א 350/77 **כיתן בע"מ נ' וייס**, פ"ד לג(2) 785 (1979), שבו נקבע כי הנתבעת לא הייתה יכולה לצפות שמאבטח שהועסק אצלה ירצח את עורך דינו באמצעות נשק שהעמידה לרשותו. תשתית נורמטיבית זו טעונה יישום בענייננו.

47. בענייננו, בראש ובראשונה יש לבחון אם הסיכון שהתממש היה ניתן לצפייה. בעניין זה גורס הנתבע שהוא עבר תקיפה מינית קשה בגין 8, כשבפתח ביתו אדם זר הכריח אותו לבצע בו מין אוראלי באיומי סכין. התובעת נסמכת על טענה זו של הנתבע וטוענת כלפי הוריו שתקיפה זו הגבירה את הסיכון הנשקף מהנתבע והניעה אותו לבצע את המעשים שביצע בה; ושהיו גילויי "אי יציבות מוקדמים" לתקיפת התובעת, שמקורם באותה תקיפה מינית שספג הנתבע (לטענתו), בדמות הרטבה בלילה, סיוטים וחרדות (סעיף 8 לתצהיר הנתבע). על כן היה על הנתבעים 2-3 לחשוך בכך שהנתבע עבר תקיפה מינית, שהוא מסוכן, ולטפל בו באופן שיפחית את הסיכון וימנע את מעשי התקיפה. כך הטענה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11-11-11691 פלוגית נ' פלוגי

48. טענה זו של התובעת אינה יכולה להתקבל מכמה טעמים: ראשית, לא הוכח שהורי הנתבע ידעו על התקיפה המינית הנטענת. התובעת מבקש להסיק שאם הנתבע ידעה זאת משיקולים שבהיגיון: לא הגיוני בעיני התובעת שהנתבע סיפר לאמו שהתחכך בתובעת, לאחר שמצאה אותו בוכה, ומנגד שמשך תקופה כה ארוכה לא סיפר לאמו שהוא הותקף מינית. אלא שאין די בתזה זו כדי להוכיח ידיעה בפועל של הנתבעת 3. אין חולק שגם התובעת לא גילתה לאמה על אודות מעשי תקיפה מרובים שבוצעו בה בגיל 4-5 עד גיל 10-11. ומדוע שהנתבע ינהג באופן שונה?

49. שנית, לא הוכח שאותן תופעות שהתגלו בנתבע, לטענתו, אכן מעידות, במישור האובייקטיבי, על מסוכנות גבוהה מצד מי שחוה אותו. הסיבות לכך שילד יחוה סיוטים, חרדות ושירטיב בלילה יכולות להיות רבות ומגוונות. הטענה שמקורן בתקיפה מינית דווקא היא טענה שבמומחיות אשר טענה הוכחה.

50. שלישית, הטענה שלפיה אדם שעבר תקיפה מינית מתאפיין במסוכנות גבוהה לביצוע עברות מין אף היא טענה שבמומחיות, והיא לא הוכחה בעניינו של הנתבע. אין לבית המשפט ידיעה על כך שכל אדם שנפגע מתקיפה מינית באשר הוא הופך מניה וביה למסוכן. סביר להניח שהדבר תלוי במאפייני האישיות של אותו אדם, ושתקיפות מיניות שונות משפיעות באופן שונה על אנשים שונים. אף לא הוכח קשר סיבתי קונקרטי בין התקיפה המינית הנטענת למעשים (הגם שהנתבע עצמו טען בהליך הפלילי שיש קשר סיבתי כזה).

51. רביעית, אף בהנחה, לצורך הדיון, שאכן מדובר בתסמינים שמקורם בתקיפה מינית שעבר הנתבע ושאלה מעידים על סיכון, שאלה נפרדת היא אם היה על הנתבעים – כהורים סבירים שאינם בעלי מקצוע בתחום עברות המין והטיפול בהן – לחשוש שמקורן של אותן תופעות בתקיפה מינית, ושהן מהוות גורם מנבא לכך שהנתבע יבצע תקיפה מינית בעצמו.

52. חמישית, ומעל הדרוש, ספק אם הונחה תשתית ראייתית מספקת לכך שאותה תקיפה מינית שהנתבע עבר לטענתו אכן אירעה, זולת עדותו בעניין שלא נתמכה בחוות דעת של מומחה או בתשתית ראייתית אובייקטיבית. המדובר בעדות יחידה של בעל דין שיש לו אינטרס, וספק אם די בעדותו כדי לבססה. לא נעלם מעיני שבית המשפט העליון הזכיר טענה זו בפסק הדין בערעור (פסקה XXX סיפה). ברם, האמור בגזר הדין אינו מהווה ראיה לכאורה לאמיתות תוכנו, ודומה שגם בעניין זה נדרש תימוכין של חוות דעת של מומחה, וזו לא הוגשה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11691-11-11 פלוגית נ' פלוני

53. אין בידי לקבל שהנתבעים הסתירו ראיות בעניין אותן "אותות אזהרה" ומשמעותן. נטל ההוכחה מוטל על התביעה גם בנושא זה, לרבות הנטל להוכיח ולבסס את הטענה שהיה על הנתבעים 2-3 לחשווד שאותם "אותות אזהרה" מקורם בתקיפה מינית, ושהם מעידים על מסוכנות של הנתבע.

54. בשורה התחתונה, ניסיון התביעה לקשור בין כלל הנסיבות ובהן "אותות האזהרה" שהתגלו בנתבע (חרדות, סיוטים והרטבת לילה, שפרכים לא התבררו), מידת הפיקוח והשליטה של הוריו עליו, ומאפייני הנתבעת כ"מוזנחת" (כך לטענת התביעה) לבין ידיעתם בפועל (שהוכחה בתוקף על ידי הנתבעת 3), ובעיקר בקשר לחובתם הנטענת לחשווד שהנתבע עלול לתקוף את התובעת ולנקוט בשל כך אמצעים להקטנת הסיכון – אינו אלא חוכמה שבדיעבד והנדסת המציאות לאחר. אין חולק שאמה של התובעת ויתר הסובבים אותה לא חשדו בנעשה בזמן אמת (למצער עד לאירוע הגילוי, שאחריו הנתבע הפסיק לשמור על התובעת), ולא פעלו בעקבותיו שנים רבות לאחר האירועים. לא הונחה תשתית עובדתית לכך שאותם גילויי חרדה, סיוטים והרטבת לילה היו צריכים לגרום להורי הנתבע – כהורים סבירים שאינם בעלי מקצוע – לחשווד שהוא עבר התעללות מינית, ושמסיבה זו הוא מסוכן. השאלה אם יש מקום לחשד כזה אשר היה צריך להניע הורים סבירים לפעול תלויה במגוון גורמים, שיקולים ונסיבות ובהם מאפייני הסיוטים, החרדות וההרטבה: שכיחותם, מידת האינטנסיביות שלהם והשפעתם על תפקוד הנתבע באופן כללי. בכל אלו לא הובאה תשתית ראייתית כלשהי והיא עניין מובהק שבמומחיות. אין די בדברי הנתבע עצמו בתצהירו כדי להוכיח שהיה על הורי הנתבע לחשווד שהוא מסוכן. הנטל לבסס חובה לפעול במערך עובדתי מסוים (שבעניינו לא הוכח) מוטל על התביעה והיה עליה להציג תשתית ראייתית שבמומחיות לתמיכה בה.

55. יתר על כן, יש להישמר מלהחיל סטנדרט זהירות המושפע מרמת המודעות והידע המקצועי הנוהגים כיום על ההתנהגות הראויה בנסיבות דגן אשר אירעו לפני מחצית יובל שנים, כשהתקופה הייתה אחרת. סטנדרט הזהירות שהיה נהוג אז לפעולה של הורה סביר אף הוא עניין שבמומחיות אשר לא הוכח כדבעי.

56. המסקנה המתבקשת היא שלא הוכח שהנתבעים 2-3 ידעו או היו צריכים לדעת על אודות הסיכון שהנתבע יתקוף את התובעת כששמר עליה עד לאירוע הגילוי. לא הונחה תשתית עובדתית לטענה שהיה עליהם לצפות שמעשים אלה יקרו ולנקוט אמצעי זהירות למניעתם. נזכיר כי האמהות היו מיוודדות וחיו בשכנות, דלת מול דלת. בתוך כך הנתבע, כשהיה בן 14-15 שנים, שימש שמרטף לתובעת במועדים שונים, כשזו הייתה בת 4-5 שנים. לא עלה בידי התביעה להוכיח ששמרטפות היא פעילות מסוכנת כשלעצמה, ושהיה על הורי הנתבע לצפות שיבצע בתובעת את

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11691-11-11 פלונית נ' פלוני

המעשים האיומים שביצע בה – מעשים שאיש אינו חולק על חומרתם, סטייתם וכיעורם. ממילא אין לומר שהותרת דירת הנתבעים ריקה, כשרק הנתבע נוכח בה או כשהוא מבצע פעולת שמרטפות בה (ולא הוכח שהנתבע שמר על התובעת בדירתו), היא הפרה של חובת הזהירות מצד הוריו.

57. ודוק: מדובר במקרה שהוא כה יוצא דופן, נוראי וחריג, כך שאין מקום לבסס עליו את אמת המידה ההתנהגותית הראויה, ולקבוע שבאותה תקופה הייתה חובה כללית על הורים לצפות אלימות אפשרית של שמרטף כלפי ילד ולנקוט אמצעי זהירות למניעתה. אמת מידה כזו אינה יעילה ואינה ראויה. בהיעדר אינדיקציה מוקדמת מבוססת דיה לנטייה לאלימות, הטלת אחריות על הורים בגין מעשה עברייני אלים של ילדם השמרטף כמוה כהטלת אחריות מוחלטת, ללא אשם מצדם. לכך אין מקום. ממילא לא עלה בידי התביעה להצביע על אמצעי זהירות קונקרטיים שהיה על הורי הנתבע לנקוט להפחתת הסיכון זולת מניעת הפעילות כליל. אומנם כיום ניתן להפחית סיכון מסוג זה באמצעות התקנת מצלמות אבטחה שתפקידן להרתיע מפני פעילות עבריינית. ברם יש לזכור שבאותן שנים אמצעי זה לא היה בנמצא.

58. בהיעדר מידע קונקרטי בידי הורי הנתבע המצביע על סיכון הנשקף ממנו לעבריינות מין מסוג זה, הטענה שיש להטיל עליהם אחריות "רק" משום שהיו הוריו, בצירוף הטענה שלא חינכוהו כיאות, חורגת מעקרון האחריות האישית החל בדיני הנזיקין. אכן, "עקרון היסוד של דיני הנזיקין הוא, כי מי שמקיים את היסודות של העוולה אחראי למעשיו שלו. [...] עמדתם של דיני הנזיקין היא העמדה האינדיבידואליסטית, לפיה כל אדם חטאו יישא" (ע"א 507/79 **ראונדנאף (קורן) נ' חכים**, פ"ד לו(2) 757, 794 (1982)). לא עלה בידי התביעה להצביע על חריג לעקרון האחריות האישית שחל בענייננו. הטלת אחריות על הורי הנתבע, בלא אשם מצדם, תהא בבחינת "אבות אכלו בוסר ושיני בנים תקהינה" (ירמיהו לא כח).

59. אמנם, כפי שמציינת התביעה, חלה על הורים חובת פיקוח על ילדיהם, ובנסיבות המתאימות הפרת חובת הפיקוח עלולה להוביל להטלת אחריות על הורים אשר לא מנעו סיכון צפוי ובלתי סביר, לרבות כלפי הילדים עצמם (ע"א 618/71 **נחום נ' עיריית ראשון לציון**, פ"ד כו(2) 751, 753 (1972)). ברם אין מדובר באחריות שילוחית כי אם באחריות אישית של ההורים שהתמשלו בפיקוח על ילדיהם והילדים גרמו נזק. "כידוע, אין בחוק שלנו אחריות שלוחית כללית של הורים בתור שכאלה לרשלנות ילדיהם. אבל הם חבים חובת זהירות ישירה של השגחה על מעשי ילדיהם שלא יזיקו, לפי מידת הזהירות הרגילה של הורה סביר" (ע"א 290/68 **אריאלי נ' צינק**, פ"ד כב(2) 645, 648 (1968)). בעניינינו אין לומר שהיה על הורי הנתבע לצפות את המעשים ולנקוט אמצעי זהירות למניעתם באמצעות פיקוח הדוק יותר על הנתבע. לא הוכחו אינדיקציות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11691-11-11 פלונית נ' פלוני

שהיו צריכות לגרום להורה סביר לחשוד שהנתבע יפגע בתובעת במהלך פעולת שמרטפות רגילה או בנסיבות אחרות, ולכן שהיה עליהם לאסור עליו לשמור עליה, לומר לו את המובן מאליו: שחל עליו איסור לתקוף אותה, או לפקח עליו פיקוח הדוק בדרך אחרת. כשהתעורר חשד כזה לראשונה, בעקבות אירוע הגילוי, הנתבעת 3 אסרה על הנתבע להמשיך לשמור על התובעת, ולא הוכח שהוא שמר עליה לאחר מכן ושהמעשים נמשכו. המסקנה היא אפוא שהאשם במעשים שהנתבע הורשע בהם טמון בו ובו בלבד.

60. התובעת טוענת שחובת הזהירות כלפיה הופרה בכך שהיו בדירת הנתבעים סרטים פורנוגרפיים שהנתבע הכריח אותה לצפות בהם. לצורך הדיון אני מוכן להניח שמשמע מהכרעת הדין שהנתבע אכן הראה לתובעת סרט פורנוגרפי. ואולם, לא הוכח שהוא עשה כן בדירת הנתבעים דווקא ומה מקור הסרט. השאלה כיצד משפיעים סרטים פורנוגרפיים על צעיר בגילאי 14-15, אם הם מגבירים סיכון, ואם צפייה בהם על ידי ילד בגילאי 4-5 גורמת נזק ומה שיעורו הן שאלות שבמומחיות שלא התבררו. אין בידי לקבוע שעצם הותרת סרטים פורנוגרפיים בבית הנתבעים (ולא הוכח שאכן היו כאלה בביתם ושמוקדם אינו אחר) מגבשת הפרה של חובת זהירות של הנתבעים 2-3 כלפי התובעת.

61. אף לא מצאתי רלוונטיות לשאלה אם התובעת הייתה "מוזנחת", כביכול, מבחינה זו שהוריה לא טיפלו בה כראוי, ולכן היה על הורי הנתבע לצפות את הנעשה, בבחינת "גולגולת דקה". אין מקום לצפות מעשים כגון דא כלפי כל אדם, יהא מצבו האישי והסביבתי כאשר יהא. יתר על כן, גם טענה זו – בדבר היותה של התובעת "מוזנחת" באופן שכביכול מגביר את הסיכון שמאורע מסוג זה יקרה לה ושהיה על הורי הנתבע לצפות זאת – היא טענה שבמומחיות שלא הוכחה. בה במידה, אין רלוונטיות לטענה שבאותה סביבת מגורים מעשי אלימות היו שכיחים. שאלה זו רלוונטית כשמדובר באחריות של מחזיק במקרקעין למעשה תקיפה במקום שבתחום אחריותו, כפי שהיה בעניין ולעס.

62. התובעת טוענת שהנתבעת 3 אחראית באחריות ישירה לכך שהנתבע ביצע את המעשים בתובעת כאשר הנתבעת 3 שמרה עליה אחר הצהריים בבית הנתבעים (עמ' 26, שו' 29 לפרוטוקול). התשתית העובדתית הדרושה לטענה זו לא בוססה, שכן התובעת עצמה אישרה בעדותה שהיא אינה זוכרת מקרה כזה, והיא שמעה את הטענה הזו מאמה (עמ' 27, שו' 11-4. ראו גם עמ' 28, שו' 14-21). אמה של התובעת לא הובאה לעדות, לפי הנטען משום שהיא אינה בריאה (עמ' 27, שו' 14-13). בהכרעת הדין אין זכר לקביעה שהנתבעת 3 שמרה על התובעת בבית הנתבעים. הנתבעת 3 הכחישה זאת נחרצות בתצהירה (סעיף 8) ובחקירתה כשהעידה: "אף פעם היא לא שמרה אותה אצלי בבית. בקרבתה הייתה גרה האמא שלה ובקרבתה הייתה גרה גיסתה וחמותה הייתה באה".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11-11-11691 פלוגית נ' פלוני

הנתבעת 3 נשאלה: "אבל אצלך בבית בשום, בשום מקרה?", והשיבה: "שום אופן" (עמ' 87-88 לפרוטוקול). התובעת אומנם העידה שהיא זוכרת אירועים שבהם הייתה בבית הנתבעים ואם הנתבע הייתה שם. אין חולק שאירוע הגילוי ארע במצב כזה, כשהתובעת הייתה בבית הנתבעים, יחד עם אמה, שהוזמנה לשתות קפה. ברם, גם אם טענה זו נכונה, היא אינה מעידה על כך שהיו מעשי תקיפה בבית הנתבעים זולת האירוע שהוביל לגילוי, ושהנתבעת הפרה את חובתה לגלותם ולמנוע אותם. המסקנה היא שלא הוכח שהנתבעת 3 שמרה על התובעת, ושהמעשים שביצע הנתבע בוצעו בביתם בעת שהנתבעת 3 הייתה נוכחת, למעט אירוע הגילוי שאירע בבית הנתבעים.

63. שאלה נפרדת היא אם הנתבעת 3 הפרה את חובתה לפקח על הנתבע כשביצע בה את המעשה שהוביל לאירוע הגילוי. האם היה על הנתבעת 3 לחשוד שהנתבע יתקוף את התובעת כשהוא מבלה עמה בחדרו, או לוודא שדלת החדר תיוותר פתוחה כאמצעי פיקוח? שאלה זו היא תלוית נסיבות קונקרטיות שלא התבררו די הצורך. בסופו של דבר איני סבור שהוכחה הפרה של חובת הזהירות. הסיטואציה, כפי שהתבררה, הייתה שהתובעת באה עם אמה לבית הנתבעים כדי לשתות קפה. הנתבע הזמין את התובעת לחדרו כדי לשחק במחשב, והיא הלכה עמו. האימהות ישבו במרפסת ושתו קפה. לא הובאו ראיות בשאלה אם התובעת הביעה התנגדות כלשהי להצטרף לנתבע לחדרו, או שהיו אינדיקציות שהיו צריכות להדליק נורה אדומה בקרב הנתבעת 3 שהנתבע עלול לתקוף אותה. הנתבעת 3 הצהירה שגודל הדירה הוא 60 מ"ר ושאפשר לראות את החדר של הנתבע מכל מקום בדירה (סעיף 8 לתצהיר). טענה זו לא נסתרה. אף לא ידוע אם נשמעו קולות כלשהם מבעד לדעת שהיו צריכים להעלות חשד (כשהנחה היא שהדלת הייתה סגורה); מה המרחק המדויק בין המרפסת שבה ישבו האימהות לבין חדרו של הנתבע; מה מבנה הדירה; ועוד. מאחר שהתשתית העובדתית בנושאים אלה אינה שלמה, השאלה שיש להשיב עליה נשאלת ברמת הפשטה גבוהה יותר: האם יש להטיל על הנתבעת 3 אחריות בגין הפרת חובתה לנקוט אמצעי זהירות למניעת תקיפה אפשרית של הנתבע את התובעת כשהשניים – ילדה בת 5 ונער בן 15 – נמצאים לבד בחדר כדי לשחק במחשב משך כרבע שעה? אני סבור שלא הוכחה תשתית עובדתית מספקת שמובילה למענה חיובי לשאלה זו, שכן אין מקום לקבוע, באופן כללי ואפריורי, שהיה על אם הנתבע לגרום לכך שהדלת תישאר פתוחה בהיעדר אינדיקציה קונקרטית לסיכון, כשאם הנתבעת עצמה לא חששה אף היא, וכשהנתבע שימש שמרטף לתובעת לבדו בנסיבות אחרות. לא הוכחו נסיבות שמצדיקות להטיל חובה לבדוק מה נעשה באותו חדר, שכנראה היה סגור, כגון רעשים שבקעו מבעד לדלת או שהשניים שהיו יחד זמן רב מדי באופן שמעורר אולי חובת בדיקה שהכול תקין. (לפי העדות, הם שהיו יחד כרבע שעה).

64. התובעת טוענת שהנתבעים 2-3 אחראים להגדלת הנזק שנגרם לה בכך שלא חשפו את מעשי הנתבע בעקבות אירוע הגילוי, ושלא מנעו כל מגע בין הנתבע לתובעת, לרבות במהלך יחסי השכנות ובאירועים מאוחרים שבהם נפגשו המשפחות. בכלל זה נטען שהנתבעים 2-3 "השתיקו"

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11691-11-11 פלונית נ' פלוני

את הפרשה, ושהמשך המגע בין השניים העצים את הנזקים, כשכל אותה עת התובעת נוצרת בלבה את הסוד האפל והכואב. אין בידי לקבל טענה זו. נזכיר כי מדובר ביחסים של אם ובנה (הנתבע 1 והנתבעת 3. לא הוכח שהנתבע 2 ידע מהאירוע). הנתבע העיד שבכה בעקבות אירוע הגילוי ושאלו נחשפה לבכיו. היא דובבה אותו עד שסיפר לה שהתחכך בתובעת. אין ראיה שפירט מעבר לכך, ואין להסיק מהכרעת הדין שאמו של הנתבע ידע יותר מכך. אף שמדובר בגילוי שמעורר שאלות ושאלין להקל בו ראש בשום אופן, עדיין אין להסיק מכך שהיה על אם הנתבע להוסיף ולברר בתוקף אם בנה ביצע בתובעת מעשים חמורים מכך. הכול העידו שאם התובעת, שנזפה בנתבע והתרתה בו שיחדל ממעשיו, לא "עשתה עניין" מכך בסופו של דבר, והמשיכה ביחסים בין המשפחות כתמול שלשום. כבר למחרת היום היא באה לבקר את הנתבעת 3 בלוויית התובעת. הנתבעת 3, מצדה, סברה שאם התובעת יודעת מה הנתבע עשה לתובעת (שהרי הזהירה אותו), ומקום שאם התובעת הניחה לעניין – מדוע שאם הנתבע תבקש להעמיק בו באופן שעלול לפגוע בבנה וביחסיה עמו? במצב דברים זה, דומה שאין מקום להטיל על הנתבעת 3 חובת פעולה נוספת לזו שנקטה בפועל, כשהורתה לנתבע שיחדל מלשמור על התובעת. אין בידי לקבוע שהתנהגות הנתבעת 3 בנסיבות האמורות, על סמך המידע שהוכח שהיה בידה לאחר בירור עם הנתבע ובזמן אמת, לוקה בהפרת חובת זהירות כלפי התובעת. קביעה כי חובת הזהירות הופרה בנסיבות הללו אף היא חוכמה שבדיעבד.

65. לכך יש להוסיף, מעל הדרוש, כי התביעה לא ביססה קשר סיבתי בין הפרת החובה הנטענת לבין הנזק לפי אפשרות זו. גם אם הנתבעת 3 הייתה מבקשת לברר את העניין יותר לעומק לאחר אירוע הגילוי, לא הוכח שהיה עולה בידה לגרום לנתבע להתוודות על המעשים החמורים שביצע או שהיה עולה בידה לגלותם בדרך אחרת (למשל, באמצעות העמקת הבירור עם אם הנתבעת. על פני הדברים לא היה מקום שהנתבעת 3 תברר זאת עם התובעת עצמה). הנתבעת 3 חשדה שהנתבע עלול להסתבך אם ימשיך לשמור על התובעת, ולכן אסרה עליו לעשות כן. בדרך זו היא הקטינה את הסיכון בלא לדעת את היקפו. בכך יצאה הנתבעת 3 ידי חובתה כלפי התובעת.

66. לבסוף בסוגיה זו, התביעה לא הוכיחה את היקף הנזק שנגרם החל מאותה נקודה. ככל שאכן הייתה אחריות לנתבעים 2-3 כתוצאה מאי-חשיפת האירועים, הרי שאין לומר שהם אחראים לכל הנזק שנגרם ממעשי הנתבע. מקום שהיקף הנזק המיוחס לנתבעים 2-3 לא הוכח, ונראה כי מדובר בנזקים שניתנים להפרדה, ספק אם יש מקום לחייבם ביחד ולחוד בגין הנזק כולו. ברם האמור הוא מעל הדרוש, שכן לא בוססה אחריות של נתבעים אלה.

67. לא נמצא ממש בטענות נוספות שהועלו כלפי הנתבעים 2-3, לרבות ניסיון התביעה לייחס להם אחריות שילוחית למעשי הנתבע, וזאת בהיעדר תשתית נורמטיבית לכך. אחריותו של מחזיק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11-11-11691 פלונית נ' פלוני

במקרקעין לנזק שנגרם בהם היא אחריות אישית הנובעת מרשלנותו, ואינה אחריות שילוחית. כדי להצליח בעילה זו היה על התביעה לבסס צפיות טכנית ונורמטיבית והפרה של חובת זהירות קונקרטית של הנתבעים 2-3 כלפי התובעת. כפי שפורט לעיל, אחריות כזו לא בוססה. אין גם ממש בטענה שחזרת הנתבעים 2-3 מעבודתם מאוחר בלילה או שהותרת דירתם ריקה שעות ארוכות – כשרק הנתבע 1 נוכח בה – מגבשת הפרה של חובת זהירות כלשהי. לא בוססה חובה כללית של הורים לשמור ולפקח על ילד בין 14-15 שנשאר לבד בדירתו.

68. התובעת מפנה לפסק הדין שניתן בת"א (מחוזי ת"א) 2271/04 **עזבון ברז נ' ביתילי בע"מ** (7.4.2010). בפסק דין זה חויבה רשת ביתילי (הנתבעת 1) לפצות את עזבון התובעת בגין רצח שביצע נתבע 3 במנוחה עת ביקרה בחנות של ביתילי, שבקומת הגג שלה שכנה חנות של קלאסי גן (הנתבעת 3), שהעסיקה את הרצח. בית המשפט המחוזי קבע שמחזיק במקרקעין בכלל, וחנות המזמינה לבקר אנשים בשטחה בפרט, חייבים לצפות במישור הטכני והנורמטיבי אפשרות של ביצוע פשע בשטח המקרקעין, אף בידי אדם העובד בשירותם, במיוחד כאשר מדובר במקום מבודד. כפועל יוצא חובה עליהם לפעול להקטנת הסיכון להתרחשות פשע במקום כזה. חובתו של מחזיק במקרקעין המפעיל בו עסק מסחרי ומזמין לקוחות למקום עסקו היא חובת זהירות מוגברת הנובעת מהעובדה שרק בידי מחזיק המקרקעין קיימים אמצעי הפיקוח המוחלטים על הנעשה בשטחו, לרבות על התנהלות עובדיו, וכפועל יוצא הוא היחיד המסוגל למנוע אסונות באמצעות הפעלה יעילה ואפקטיבית של אותם אמצעי פיקוח. ברם בדיון בערעור על פסק הדין נקבע: "בהמלצתנו ונוכח הקשיים שמעוררת קביעת האחריות בנזיקין בתיק זה הסכימו הצדדים כי חלף פסק-דין של בית משפט קמא יינתן על ידינו בערעור פסק-דין על דרך הפשרה מתוקף סעיף 79א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 אשר יביא לסיום את כל הטענות בין המערערות למשיבים 1-3 בתיק זה" [ההגדשה הוספה]. בית המשפט העליון הפחית את הפיצוי בחצי (ע"א 3917/10 **ביתילי בע"מ נ' עזבון ברז** (18.6.2012), והחלטה בעיכוב הביצוע בבית המשפט המחוזי: ת"א (מחוזי ת"א) 2271/04 **עזבון ברז נ' ביתילי בע"מ** (2.6.2010)). בכל הכבוד, אף אני סבור שפסק דין מחוזי זה מעורר קשיים במישור האחריות, וזולתו לא הוצגה אסמכתה דומה התומכת בהטלת אחריות על הנתבעים 2-3 בגין הפרת החובה למנוע מעשה עברייני. פסקי דין נוספים שהובאו (לרבות עניין **ולעס**) נוגעים לחובה לצפות מעשי תקיפה במקום ציבורי ולנקוט אמצעים למניעתם, לרבות בדרך של הצבת מאבטח. ענייננו שונה.

69. לבסוף, יש לדחות את ניסיון התביעה לטעון שנטל הראיה מוטל על הנתבעים מכוח סעיפים 38 ו-41 לפקודת הנזיקין. כך, בהיעדר אינדיקציה מוקדמת לצפות את מעשי הנתבע, וכאמור לא הוכח שהייתה כזו, עצם הטענה שהנתבע הוא "דבר מסוכן" לא בוססה, וזאת בלא להידרש לשאלה אם סעיף 38 חל על אדם בשר ודם. סעיף 41 לפקודת הנזיקין אינו חל אף הוא, משום שאין לומר כי הנזק נגרם על ידי "נכס" שלנתבעים הייתה "שליטה מלאה" עליו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11-11-11691 פלונית נ' פלוני

70. לא מצאתי לייחס משקל רב לעובדה שהנתבע 2 לא העיד. צורף אישור רפואי, שאומנם אינו תעודת רפוא, אך מעיד על כך שהנתבע 2, שהיה בן XXX בעד שמיעת הראיות, לוקה בדמנציה מיום XXX. אני סבור שאין די בעובדה שהוא לא העיד כדי לצלוח את נטל ההוכחה המוטל על התביעה להראות שהוא ידע או צריך היה לדעת על אודות מעשי הנתבע 1 בזמן אמת, וזאת בהיעדר כל אינדיקציה ראייתית אחרת לכך. יצוין שבית משפט זה סירב ליתן פסק דין בהיעדר הגנה נגד נתבעים 2-3 מטעמים דומים.

71. מכל המקובץ עולה שדין התביעה נגד נתבעים 2-3 להידחות. מסקנה זו מייטרת את הצורך להידרש לטענת ההגנה שלפיה חלק נכבד מהטענות שהועלו בסיכומי התביעה הן שינוי חזית אסור.

הנזק והפיצוי

הנכות הרפואית והתפקודית

72. המומחית מטעם בית המשפט סקרה את התיעוד הרפואי שהוצג לה, את הרקע הרלוונטי, את ראשית ההתפתחות של התובעת, את פרשת המקרה ואת קורות התובעת לאחריו, וכן את המצב הנוכחי כעולה מדברי התובעת. בסיכום חוות דעתה כתבה המומחית כי נכון למועד חוות הדעת התובעת בת 25 בקרוב, נשואה, אם לXXX, בהיריון מתקדם עם XXX (חודש XXX), עובדת במשרה מלאה בתור פקידה. בעלה מובטל כחצי שנה. תולדות חייה מאופיינים בשני מוטיבים מרכזיים: הראשון, תנאי חיים קשים ויחסי אובייקט חריגים מאז לידתה, בגין לקות קשה פסיכו-סוציאלית של הוריה, אסונות במשפחה (XXX), חסך במילוי צרכיה הרגשיים והסביבתיים עד לכדי פגם בתהליך ה-attachment והזנחה. בהקשר זה יש משקל גם למרכיב הגנטי, שכן אמה לוקה בנפשה. השני, חוויה טראומטית מתמשכת (שלוש שנים, בין גילאים 4-7) של ניצול מיני על ידי נער שכן אשר "שמר" עליה בזמן שהאם נעדרה מהבית. המגע המיני התדיר נחשף ושוחזר על ידה, לראשונה, באיחור של ארבע שנים. עקב חשיפת הפרשה, במקביל לצעדים המשפטיים, הופנתה התובעת על ידי פקידת הסעד לחוק הנוער לטיפול נפשי, ולפי התיעוד, המגובה בדבריה בעת הבדיקה, זכתה לתהליך משקם מרשים באיכותו. תהליך זה היה בעל פוטנציאל מרפא טוב יותר לו התנהל בסדירות, דבר שלא קרה עקב חוסר העקביות של אם התובעת. חרף כל הגורמים הטראומטיים הצליחה התובעת, לאחר שנות התבגרות סוערות, להתייצב ולתפקד בצורה נורמטיבית יחסית. ברם נותרו עדיין, וקרוב לוודאי ימשיכו להיוותר בעתיד, קשיים נפשיים כמתואר לעיל וכמעוגן בספרות. התובעת אובחנה כלוקה בהפרעת הסתגלות כרונית עם אפיונים חרדתיים וכאנוניים. נכותה הוערכה בדרגה 20% כאשר מחציתם בגין הטראומה של הניצול המיני וה-10% הנוותרים בגין גורמים סביבתיים-התפתחותיים ותורשתיים. המומחית חיוותה דעתה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11691-11-11 פלונית נ' פלוני

שייתכן שיחולו שינויים קלים לטובה או לחומרה לאורך זמן, אך בשקלול פרוספקטיבי הנכות יציבה. אשר להשלכת הנכות על התפקוד, קבעה המומחית כי קיימת מגבלה בתפקוד בתוך המשפחה בגין התופעות הנפשיות (חרדה, כפייתיות, עתות קצרות של דכאון). מבחינה תעסוקתית, התובעת לא מימשה עדיין את הפוטנציאל המקצועי שלה ולא רכשה מקצוע, אין זה מן הנמנע שתעשה כן בעתיד. רצף עיסוקה עלול להיפגע בגין המצב הנפשי. הפגיעה התעסוקתית נכללת אפוא בחישוב הנכות הכללית שנקבעה.

73. המומחית לא נחקרה על חוות דעתה והנכות הרפואית שקבעה עומדת על מכוונה.

74. אשר לנכות התפקודית, שני הצדדים ביקשו – כל אחד מכיוונו – להראות שהנזק התפקודי שנגרם לתובעת שונה מזה שקבעה המומחית. התביעה ביקשה להוכיח, כמפורט בתצהיר התובעת, שמעשי הנתבע והטראומה הקשה שהותירו בה נותנים את אותותיהם בכל תחומי החיים, ויש לשייך את מצבה של התובעת למעשי הנתבע: התובעת בעלת השכלה מינימלית (סיימה 11 שנות לימוד); חסרת מקצוע; מוגדרת כבעלת בעיה נפשית; התחתנה עם גבר שמבוגר ממנה ב-XXX שנה, חסר מקצוע ורכוש; עד לפני כמה חודשים (נכון למועד התצהיר, ינואר 2016) היה מובטל; לאחר החתונה היא הסתבכה בחובות; היא תלויה בחמותה ומתגוררת עמה; היא חיה חיי עוני. במישור התפקודי, מאז ילדותה השונה שלה מקוטעת; היא חרדתית לשלום XXX; חוששת מניצול מיני XXX; חשדנית לגבי בעלה; חווה סיוטים; לא מעריכה את עצמה; חשה כמי שיש לה כתם על המצח לתמיד; אינה נהנית מיחסי מין; כשהייתה נערה הזניחה את עצמה; כיום היא אובססיבית לניקיון; חסרת אומץ ואינה נוטלת חלק בפעילות חברתית. התובעת טוענת שיש הסכמה בין המומחים בדבר הפוטנציאל שלה, אך הוא לא מומש עקב הטראומה. מאז השירות הצבאי היא עבדה מעט מאוד, ולא הגיעה להשתכר כשכר הממוצע במשק. אלמלא האירועים הייתה לומדת מקצוע ומשתכרת יותר. התובעת ביקשה בתצהירה לקבוע לה נכות תפקודית בדרגה של 30%. בסיכומיה התבקש לקבוע נכות של 20%. נטען שנכות של 20% הולמת את ממצאי ההליך הפלילי.

75. מנגד טוענת ההגנה שהתובעת מתפקדת היטב. היא סיימה לימודים, התגייסה לצבא, שירתה שירות מלא, נישאה וכיום היא אם ל-XXX המתפרנסת למחייתה. התובעת לא הציגה נתוני שכר מלאים, לא הביאה את בעלה לעדות, מתצהיר החוקר ומהדוח שהגיש עולה שהתובעת מתפקדת היטב: היא נוהגת ברכב מסוג שברולט ויש לה מנוי לקאנטרי קלאב שעלותו לא מבוטלת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11691-11-11 פלוגית נ' פלוגי

76. לא מצאתי לייחס משקל רב לטענות של מי הצדדים במישור זה, לרבות לחקירת התובעת בבית המשפט, לממצאי ההליך הפלילי (שמאז שהתנהל חלפו כמעט עשרים שנה) ולחקירת המומחה. בסופו של דבר, מומחית מטעם בית המשפט קבעה לתובעת נכות רפואית בתחום הנפשי בדרגה של 20%, מחציתם בגין מצב קודם ומחציתם בגין הטראומה מושא התביעה. המדובר בקביעה מקצועית שלא נסתרה. נכות נפשית, מעצם טבעה, משליכה על התפקוד, ובהיעדר ראיות כבדות משקל לסתור מטעם מי מהצדדים, אני קובע שדרגת הנכות התפקודית של התובעת שנובעת מהאירועים דן זהה לנכות הרפואית שנקבעה בגינם. בהקשר זה יש לציין שהנכות הכוללת היא 20%, נכות נפשית לא מבוטלת שנותנת את אותותיה בפן האישי והמקצועי, ומשליכה מהותית על כושר התפקוד. אלא שבענייננו קבעה המומחית שרק מחצית יש לזקוף לאירועים מושא התביעה. על בסיס נתון זה יחושב הפיצוי.

77. סיכום ביניים: אני מעמיד את הנכות התפקודית של התובעת כתוצאה מהאירועים מושא התביעה כשיעור הנכות הרפואית שקשורה לאירועים הללו – נכות קבועה בדרגה של 10%.

נתוני הבסיס

78. התובעת ילידת 1989.XXX. האירועים מושא התביעה אירעו בשנים 1994-1995. בהיעדר מידע קונקרטי אניח שהנזק החל להתגבש ביום 1.1.1994, כשהתובעת הייתה כבת 4. XXX. מקדם היוון 3% עד גיל הפרישה (67) הוא 263.9786. מאז סיום השירות הצבאי (גיל 20 לערך) חלפו כ-139 חודשים. הנכות התפקודית בגין התאונה היא 10%. נתונים אלה ישמשו לפסיקת הפיצוי.

הפסדי השתכרות לעבר ופנסיה

79. התביעה טוענת שנגרמו לתובעת הפסדי השתכרות ופנסיה ניכרים לעבר. היא עותרת לחשב את הפיצוי על סמך נכות תפקודית בדרגה 20% ולפי בסיס שכר שונה בתקופות שונות (ובסך הכול 172,125 ש"ח עד גיל 30). ההגנה מצדה טוענת שלא הוכחו הפסדי השתכרות לעבר.

80. מאז ששוחררה מצה"ל עבדה התובעת בחלק מהזמן. הוצגו נתוני השתכרות של השנים 2014-2016 בלבד. בשנת 2014 היא עבדה כפקידה בחברה XXX משך עשרה חודשים בשכר ממוצע של 3,941 ש"ח. ביום 30.6.2015 היא פוטרה, לפי מכתב סיום ההעסקה, עקב צמצומים. היא חלה לעבוד שוב ביום 13.10.2015, הפעם בחברה XXX. עד חודש נובמבר באותה שנה היא הרוויחה 9,556 ש"ח (שכר של חודש וחצי). בשנת 2016 היא השתכרה שכר ממוצע של 4,352 ש"ח (באותו מקום). אין ראיה שהגיעה להשתכר כשכר הממוצע במשק בשום שלב. לא הוגש תדפיס רציפות תעסוקתית של המל"ל מטעם מי מהצדדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11691-11-11 פלונית נ' פלוני

81. מאחר שהתובעת נפגעה כשהייתה קטינה וכושר ההשתכרות שלה נגרע לפני שהחלה לכתוב את סיפור חייה התעסוקתי; ומאחר שבתקופות ילדותה הפגיעה השפיעה על תפקודה והסבה לה נכות זמנית גבוהה אשר לבטח הקשתה עליה לממש את הפוטנציאל הגלום בה בלימודיה ובכלל – יש לחשב את הפסדיה לעבר על סמך ההנחה שאלמלא הייתה נפגעת היא הייתה משתכרת סכום חודשי השווה לשכר הממוצע במשק נכון להיום, בהפחתת 10% בגין מצב נפשי-תפקודי קודם שאינו קשור לאירועים דנן. הנתון בדבר השכר הממוצע במשק לוקח בחשבון את ההנחה שבתחילת חיי ההשתכרות בדרך כלל מרוויחים פחות מהשכר הממוצע ובשלבים מאוחרים של הקריירה מרוויחים יותר, כך שהסכומים הנמוכים בעבר והסכומים הגבוהים בעתיד מקזזים זה את זה ולו בקירוב. על כן יש לחשב לפי השכר הממוצע במשק מתחילת תקופת ההשתכרות (ע"א 3175/11 דביר נ' ציון, פסקה 5 (1.12.2011)). עד גיל 20 לערך התובעת שירתה בצבא. מאז עד היום חלפו כ-139 חודשים.

82. יש לחשב את הפיצוי לעבר כדלקמן: 10% נכות * 139 חודשים * 9,868 ש"ח (השכר הממוצע במשק נכון לחודש אפריל 2021, 10,965 ש"ח, פחות 10%), בצירוף 8% פנסיה (ממוצע בקירוב בשנים אלה). מתקבל סך של 148,138 ש"ח, ובצירוף ריבית מאמצע תקופה: 157,000 ש"ח (מעוגל).

83. אין מקום לשלול את זכאות התובעת לפנסיה בגין הפסדי ההשתכרות רק משום שרכיב זה לא נזכר ספציפית בכתב התביעה. המדובר בסעד שנובע ישירות מהסעד הנתבע, ויש מקום לפסוק אותו.

אובדן כושר ההשתכרות ופנסיה

84. התובעת עותרת לפיצוי בסך של 671,500 ש"ח (לפי החלופה הגבוהה מבין שלוש שהציגה) המחושבים לפי נכות תפקודית בדרגה 20% והשכר הממוצע במשק עד גיל 70. הנתבעים טוענים שיש לפסוק לכל היותר סכום גלובלי של 100,000 ש"ח.

85. יש לחשב את הפיצוי לעתיד כדלקמן: בסיס שכר חודשי של 9,868 ש"ח כאמור * 10% נכות * 1.125 (12.5% פנסיה) שהם 1,110 ש"ח * מקדם היוון 3% עד גיל 67 (263.9786). מתקבל סך של כ-293,000 ש"ח (מעוגל).

הוצאות רפואיות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11-11-11691 פלוגית נ' פלוני

86. התובעת עותרת לחייב את הנתבע לשפוטת בגין הוצאות רפואיות בעבר בסך של 40,000 ש"ח ולפסוק לה פיצוי בעד הוצאות רפואיות לעתיד בסך של 300,000 ש"ח. הנתבעת טוענת שלא הוכחה זכאות לפיצוי בראש נזק זה.

87. התובעת לא הציגה קבלות בגין הוצאות שהוציאה בעבר, אך הוכח שהיא עברה הליך שיקום מוצלח. סביר שהליך זה היה כרוך בהוצאות בסכום מסוים. בהיעדר קבלות ראיות להעמידו על סך גלובלי של 5,000 ש"ח.

88. מומחית בית המשפט קבעה שהתובעת אינה זקוקה לטיפול נפשי כיום, אך ייתכן שתיזקק לטיפול כזה בעתיד, ובמקרה כזה הטיפול זמין במסגרת ציבורית. ייתכן גם שידרש טיפול סקסולוגי, אישי או זוגי. התובעת העידה על קשיי נגישות לקבל טיפול במסגרת הציבורית. אני סבור כי יש מקום לפסוק לתובעת פיצוי ברכיב זה למקרה שתידרש לטיפולים במסגרת פרטית, תוך הבאה בחשבון שלא נזקקה לטיפולים עד כה. סך של 25,000 ש"ח בראש נזק זה נראה סביר בנסיבות.

עזרת הזולת

89. לא הונחה תשתית לפיצוי בגין עזרת הזולת, לעבר או לעתיד.

נזק לא ממוני

90. ראש הנזק העיקרי שבגינו זכאית התובעת לפיצוי הוא נזק לא ממוני. על שיעורם הניכר של הכאב והסבל שחוותה בגין האירועים מושא התביעה לא יכול להיות חולק. היא נפגעה בגופה וברוחה, כשהייתה ילדה רכה בשנים, חסרת אונים ונעדרת יכולת להתנגד. נפשה העדינה נסדקה, ונותרו בה צלקות מכאיבות. אופיים הפולשני והחודרני של המעשים כמו מעיד מעצמו על ההשפלה ועל תחושת האפסות שנוצרו בתובעת בעת ביצועם. המעשים חשפו אותה בעל כורחה לצד האפל של החיים (ע"פ 7697/96 פלוני נ' מדינת ישראל (19.8.1999)). נצירת הסוד בלבה הטילה עליה מעמסה נפשית מכבידה. התקיפות שחוותה הצטרפו לנסיבות חיים לא קלות והעצימו את כאבה. תוצאותיהן ניכרות בה עד היום (אם כי במידה פחותה מבעבר בעקבות שיקום מוצלח שעברה). על כל אלה זכאית התובעת לפיצוי בסכום ניכר.

91. התובעת עותרת לפסוק לה פיצוי בסך של 1,500,000 ש"ח על נזק לא ממוני. הנתבעים טוענים שיש להסתפק בסך של 180,000 ש"ח.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11-11-11691 פלונית נ' פלוני

92. הואיל ופיצוי בגין נזק לא ממוני נפסק באופן אינדיבידואלי, לפי מאפייניה הקונקרטיים של הניזוקה, יש קושי מובנה להקיש בין מקרה זה למקרים אחרים. לבד מהכותרת המשותפת לאותן עברות מין בזויות – אונס ומעשים מגונים בקטינה שלא מלאו לה 16 שנים – נסיבותיה של כל עברה ועברה הן שונות וייחודיות, ונפשה של כל ניזוקה היא יחידה ומיוחדת. כל ניזוקה חווה את המעשה באופן אחר. ובכל זאת, סקירת הפסיקה מסייעת להעריך מהו פיצוי סביר בגין נזק לא ממוני שנגרם בנסיבות החולקות מאפיינים דומים.

93. עיון בפסיקה מגלה מנעד בין הפוסקים. ברוב המקרים שאותרו הנסיבות היו חמורות משלנו, משום שהעברות בוצעו על ידי קרוב משפחה. בע"א 8195/09 פלוני נ' פלונית (20.9.2015) אישר בית המשפט העליון פיצוי בסך של 500,000 ש"ח למתלוננת בגין מספר רב של מעשים מגונים ומעשי אונס, משך כ-14 שנה שקדמו להגשת כתב האישום, על ידי בן הזוג של אמה, וזאת בלא שהוגשה חוות דעת רפואית. בית המשפט חיווה דעתו כי הפיצוי שנפסק בערכאה הדיונית (בלא שהוגש ערעור של התובעת) היה על הצד הנמוך. בת"א (מחוזי חי') 518/07 פלונית נ' פלוני (14.5.2009) חויב הנתבע לפצות כל אחת מהתובעות, קטינות ואחייניות שלו, בסך של 800,000 ש"ח על כך שביצע בהן מעשי אינוס ומעשים מגונים רבים לאורך שנים. בעת ביצוע העברות התובעת הראשונה הייתה בת 8-14 והתובעת השנייה בת 8-16. הנתבע היה בן 15 בעת תחילת ביצוען. בית המשפט העריך את הנזק באופן גלובלי, בלא לקבוע את דרגת הנכות הנפשית שנתרה בהן. בת"א (מחוזי חי') 5539-04-09 פלונית נ' פלוני (15.6.2014) פסק בית המשפט פיצוי בסך של 700,000 ש"ח לתובעת בגין ריבוי עברות אינוס ועברות מין במשפחה כלפי חסר ישע שבוצע בן הזוג של אם התובעת בתובעת כשהייתה בת 6 ואילך במשך שנים רבות. בית המשפט קבע כי נותרה לתובעת נכות נפשית בדרגה 20%. בת"א (מחוזי חי') 206/07 פלוני נ' אלמוני (9.3.2010) פסק בית המשפט פיצוי בסך של 500,000 ש"ח לתובע בגין מעשי סדום ומעשים מגונים שביצע בו הנתבע כשהיה בגילאים 11-14 לערך. הנתבע, בן זוג של אם הנתבע והתגורר עמה, היה בן 47 כשהחל לבצע את המעשים, אשר בוצעו בתדירות רבה. בית המשפט קבע כי לתובע נותרה נכות נפשית ותפקודית בדרגה 30%. בת"א (שלום חי') 1062-01-11 ג' ב' נ' ש' א' (13.5.2013) פסק בית המשפט פיצוי בסך של 500,000 ש"ח בראש נזק של פגיעה באוטונומיה בגין אירוע אחד שכלל ניסיון אונס, מעשים מגונים ומעשה סדום שביצע הנתבע בתובעת, שניהם בגירים ולא הכירו היכרות קודמת. בת"א (שלום חי') 2190-06-13 פלונית נ' פלוני (26.2.2019) נפסק פיצוי בסך של 550,000 ש"ח לתובעת בגין מספר מעשי אינוס ומעשים מגונים שביצע בה הנתבע, בן דודה מצד אמה שהתגורר בשכנות אליה, כשהייתה בן 9-12 והוא היה בן 13-17. בית המשפט קבע כי נותרה בתובעת נכות נפשית בדרגה של 20%. בת"א (שלום פ"ת) 46342-07-16 פלונית נ' חנינה (25.3.2018), שנסיבותיו דומות במידת מה לעניינו, פסק בית המשפט פיצוי בסך של 250,000 ש"ח לתובעת בגין ריבוי של מעשים מגונים שביצע בה הנתבע, שכן שלה, כשהייתה בת 5-7, בעת ששימש לה שמרטף. בית המשפט קבע כי נותרה לתובעת נכות רפואית בדרגה 40% בתחום הנפש ונכות תפקודית בדרגה 20%.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11-11-11691 פלונית נ' פלוני

94. לאחר ששקלתי את כל הנסיבות ובהן את אופיים הפוגעני של המעשים ותדירותם; את טענות התובעת בדבר השפעתם על חייה כפי שהתבטאו בעדותה ובחוות דעת המומחית מטעם בית המשפט; את נצירת הסוד משך כארבע שנים; את דרגת הנכות הנפשית שנותרה בה (10%), המצטרפת לנכות שאינה קשורה לאירועים ומעצימה את הסבל; את העובדה שהנתבע אינו קרוב משפחה אך התגורר בשכנות אליה והמשיך לפגוש בה מדי פעם לאחר שמעשי התקיפה פסקו; ואת הליך השיקום המוצלח שעברה – מצאתי להעמיד את סכום הפיצוי בגין כאב וסבל על סך של 400,000 ש"ח.

95. סכום זה הוא **בנוסף** לפיצוי שנפסק לתובעת בהליך הפלילי (30,000 ש"ח, וכשהוא משוערך להיום כ-52,000 ש"ח), כך שאין מקום לנכותו.

סוף דבר

96. התביעה נגד נתבע 1 מקבלת. הנתבע 1 ישלם לתובעת פיצוי כדלקמן:

הפסדי שכר לעבר ופנסיה	157,000 ש"ח
אובדן כושר השתכרות ופנסיה	293,000 ש"ח
הוצאות רפואיות	30,000 ש"ח
נזק לא ממוני	400,000 ש"ח
סך הכול	880,000 ש"ח

97. לסכום זה יש לצרף שכר טרחה מופחת מהמקובל בשיעור של 17.55% (הסכום מגלם מע"מ) וכן הוצאות משפט בסך כולל של 12,000 ש"ח (לאחר שהובאו בחשבון ההוצאות שנמנו בטיעון התובעת לעניין זה). שיעור שכר הטרחה מביא בחשבון את התנהלותה הלקויה של התביעה בעניין הגשת הסיכומים (פעמיים) בניגוד להנחיות, אך בעיקר את העיכובים הבלתי סבירים והלא מוצדקים בניהול ההליך: תחילה בהגשת הראיות (עיכוב שהוביל לביטול דיון הוכחות ברגע האחרון) ולאחר מכן בהגשת הסיכומים (עיכוב שהוביל גם למחיקת התביעה). עיכובים אלו הרימו תרומה משמעותית לכך שהתיק מתנהל שנים כה רבות, ולכך שפסק הדין ניתן שנים מספר מסיום שמיעת הראיות. הם גרמו לעינוי דין לצדדים כולם, ואין מקום לעבור על כך לסדר היום. לא נעלם מעיני שנפסקו הוצאות בגין ליקויים אלה כשבית המשפט התיר את תיקונם. ברם פסיקת הוצאות המשפט נעשית בסוף ההליך ומחייבת התבוננות במכלול.

98. התביעה נגד נתבעים 2-3 נדחת. אני סבור שיש מקום לחייב את התובעת לשאת בשכר טרחת בא כוח נתבעים אלה, שהתביעה נגדם התנהלה משך תקופה ארוכה מאוד, הסבה להם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 11691-11-11 פלונת נ' פלוני

עוגמת נפש רבה, ומלכתחילה הייתה כרוכה בקושי ניכר במישור האחריות. העובדה שהנתבעים כולם יוצגו באותו ייצוג משמשת שיקול לפסוק סכום מתון יחסית, ואני מעמידו על סך של 25,000 ש"ח. התובעת תשלם לנתבעים 2-3 סכום זה.

הסכומים ישולמו תוך 30 יום שאם לא כן יישאו ריבית פיגורים כחוק מיום פסק הדין ועד התשלום בפועל.

99. בשלב זה ניתן צו איסור פרסום על כל פרטי פסק הדין. הצדדים יגישו טיעון בשאלה איזה פרטים יש מקום לפרסם ואיזה יש להסיר לשיטתם ומדוע, לרבות בנושא שמות ופרטים מזהים אחרים, וזאת תוך 14 יום. אפנה אותם לע"פ 34/21 פלוני נ' מדינת ישראל (25.7.2021). אציע לבאי כוח הצדדים לנסות לגבש הסכמות בנושא זה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו תוך 60 יום ממועד המצאת פסק הדין.

המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים.

עיון תוך 14 יום למעקב.

ניתן היום, כ"ג באב התשפ"א, 1 באוגוסט 2021, בהעדר הצדדים.

זהו נוסח לפרסום בהתאם להחלטה מיום 5.8.2021.

טל חבקין, שופט, סגן הנשיא